

Forfatter: Hjortø, Knud

Titel: Udrag fra Syner (Danske Klassikere)

Citation: Hjortø, Knud: "Syner", i Hjortø, Knud: *Syner*, Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 2003, s. 79. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur:
https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-hjort_01-shoot-idm140211094752992/facsimile.pdf (tilgået 04. maj 2024)

Anvendt udgave: Syner

dine stjerner ud, mens angsten ikke tillod dig at iagttage den alvise orden, som du jo ellers særlig skal ynde?

Ha! nu jeg ser mig selv berinde og føler mig hjemme her, falder det mig ind, at jeg osse bør være skaber! Jeg tør være det; jeg har skabertanker nok, og jeg tør se dem skabte. Der er især en tanke, jeg kunde ønske at se som verden; nu er den kun en svagt lysende tåge, der driver underlig glødende i min sjæl, og jeg kender den ikke ret, men jeg vil se, hvad den er! Tør jeg ikke udtale skaberorden?

Frem for mit syn, tanke! Klæd dig i stoffets dragt og vis dig! Alt, hvad der er i min sjæl, tør jeg se --

Hvad er det? Vis osse dit ansigt, mød mit blik! Hvorfor skulde jeg være bange? Det er ikke frygt, som får mig til at ryste, det er skaberens gysende spænding efter at se i klare omrids den verden, der er undfanget i hans sjæl. Vis dit åsyn! Din skaber og herre byder dig det.

-- Jeg synker! Herre, hjælp mig! -- nej, jeg er jo selv herre. Forsvind ikke, syn! Aldrig har jeg set sådan i min egen sjæl. Dette klarsyn er noget andet end at digte sine tanker majsommeligt og ufuldkomment frem.

Nu vil jeg se en hel verden omkring mig. Ah, hvad der rører sig ubestemt i mig, skal få en anskuelig form i en stor og ny og broget verden; jeg vil udføle mine tanker som kloder her på denne åbne, tomme himmelplads. Jeg synes, det ryster under mig. Hvad! vakler tomheden? bærer det intet, som jeg står på? Og denne gysen?

Hvor går vejen tilbage? Nej -- der var jo noget, der brast. Angsten kommer fra den gamle jord, jeg har forladt; dens støv klistrer endnu ved mig, men da det ikke somner sig for en skaber, så vil jeg skikke den angst bort, stryge den smule støv af mig, for at jeg kan gå til min gerning uden hindring.

Nu tætnes det om mig af ny verdener, planeter suser ud fra mig i alle retninger og danser plankløst omkring, men ven! Her sender jeg mine sole ud for at fange jer og binde jer, sole, som gløder af herskervilje, og som på mit vink tvinger jer til at gå lydige rundt i de krese, som jeg i min visdom har bestemt.

I min verden findes intet særligt paradís, synden kendes intet-